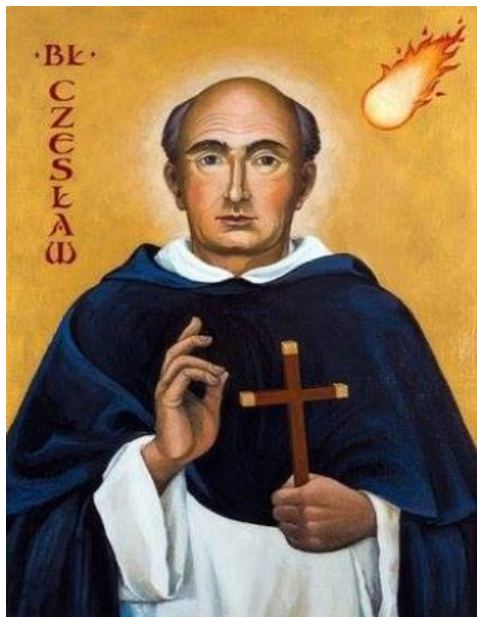

Błogosławiony Czesław Odrowąż – Patron Diecezji Opolskiej

Źródło: <https://wroclaw.dominikanie.pl/klasztor/bl-czeslaw/>

Błogosławiony Czesław, jeden z pierwszych polskich Braci Zakonu Kaznodziejskiego, towarzysz św. Jacka i pierwszy przeor wrocławskiego klasztoru Dominikanów, urodził się ok. 1180 roku w Kamieniu Śląskim.

Późniejsi biografowie, tacy jak autor wrocławskiego *oficium* z 1494 r. oraz przeor Abraham Bzowski uważali, że był on bratem św. Jacka i pochodził z rodu Odrowążów z Kamienia Śląskiego. Wiadomo, że był kanonikiem i kustoszem kolegiaty sandomierskiej. Czesław wraz z biskupem krakowskim Iwonem Odrowążem i jego kanonikiem Jackiem wyruszył na początku XIII wieku do Rzymu. Tam w 1221 r. został razem z Jackiem przyjęty przez św. Dominika do nowego zakonu. Rok później powrócił przez Austrię, Morawy i Czechy do Krakowa. Tradycja dominikańska przypisuje Czesławowi m.in. założenie klasztoru we Fryzaku w Austrii oraz klasztoru św. Klemensa w Pradze.

Wkrótce po powrocie udał się do Wrocławia, gdzie między innymi głosił kazania w kościele św. Marcina na Ostrowie Tumskim, a w 1226 r. przejął z rąk tutejszego biskupa, kościół św. Wojciecha, przy którym założony został klasztor. W latach 1232 – 1236 Czesław przebywał w Krakowie, gdzie pełnił funkcję prowincjała. Od 1236 przebywał już stale we Wrocławiu.

Tradycja przekazała opowieść o cudzie, który zdarzył się za sprawą Czesława. W dniu 6 kwietnia 1241 r. był świadkiem niszczycielskiego najazdu Mongołów, którzy spalili lewobrzeżne miasto wraz z klasztorem św. Wojciecha. Z tym wydarzeniem związana jest opowieść przekazana nam przez Jana Długosza o cudownym ocaleniu Ostrowa Tumskiego przez dominikańskiego przeora. Dzięki gorącym modlitwom Czesława na niebie pojawiła się nad jego głową ognista kula, lub według innych przekazów słup ognia lub zorza, która przstraszyła wojska nieprzyjaciela. Niektóre źródła opisują jakoby Mongołowie mieli uciec na sam widok ognistej kuli, inne podają że kula ich rozgromiła. Zstępujący z nieba słup ognia tak przeraził najeźdźców, że odstąpili od murów miasta i udali się pod Legnicę.

Inne legendy opisujące cuda dokonane przez błogosławionego przypisują mu, podobnie jak w przypadku świętego Jacka Odrowąża, wskreszenie zmarłego dziecka, które się utopiło. Różnica jest jednak taka, że św. Jacek wskrzesił je na drugi dzień, a Czesław w tydzień po śmierci dziecka. Błogosławiony Czesław miał również cudownie przekroczyć rzekę Odre, kiedy nie znalazł przewoźnika, który by go przeprowił przez wzburzoną wtedy wodę. Czesław rzucił swój płaszcz i przedostał się na nim na drugi brzeg. Warto zaznaczyć, iż ta legenda nie odwołuje się do chodzenia po wodzie przez Jezusa, ale do Eliasza, który według Starego Testamentu miał rzucić swój płaszcz na rzekę, aby jej wody się rozstały.

Kaplica bł. Czesława w kościele św. Wojciecha we Wrocławiu. Źródło: <https://polska-org.pl/4287150,foto.html?idEntity=550320>

Czesław zmarł w opinii świętości 15 lipca 1242 r. i został pochowany w kościele Św. Wojciecha w krypcie pod prezbiterium. Na początku XVII wieku polski przeor Abraham Bzowski spowodował odnowienie kultu Czesława, spisał jego biografię zatytułowaną *Tutelarissilesiae (Obrońca Śląska)* i przyczynił się do rozpoczęcia procesu beatyfikacyjnego. W 1713 r. papież Klemens XI zatwierdził kult bł. Czesława dla zakonu dominikanów i archidiecezji wrocławskiej, natomiast w 1753 r. Klemens XIII rozszerzył go na wszystkie polskie diecezje. Atrybutami bł. Czesława są krzyż misyjny, kielich, otwarta Ewangelia, laska pielgrzyma, lilia, monstrancja, puszka z komunikantami i różaniec. Jego liturgiczne wspomnienie przypada w Polsce na dzień 20 lipca.

W 1722 r. miał miejsce pożar położonego nieopodal klasztoru pałacu. Aby nie dopuścić do przeniesienia się ognia na świątynię, zakonnicy wystawili relikwiarz z czaszką bł. Czesława i wraz z wiernymi zanosili gorące modlitwy o ocalenie.

W roku 1724 złożono szczątki Błogosławionego w okazałym alabastrowym sarkofagu umieszczonym w

ołtarzu nowo wzniesionej kaplicy, która jako jedyna nie uległa zniszczeniu w kompleksie kościoła św. Wojciecha w czasie oblężenia Wrocławia w 1945 r.

Po kasacji klasztoru przez rząd Pruski w 1810 r. kult pierwszego wrocławskiego przeora rozwijał się w dalszym ciągu, choć już nie na taką skalę. Jego ponowny rozkwit nastąpił po 140 latach przerwy, tzn. po powrocie do Wrocławia polskich dominikanów w 1951 r.

Sarkofag bł. Czesława w kościele dominikanów we Wrocławiu.

Zaowocowało to między innymi oficjalnym ogłoszeniem bł. Czesława patronem miasta Wrocławia. Aktu tego dokonał papież Paweł VI, a jego ogłoszenie odbyło się w kościele św. Wojciecha 22 września 1963 r.

Od kilkunastu lat staraniem Polskiej Prowincji Dominikanów prowadzone są także działania zmierzające do rozpoczęcia procesu kanonizacyjnego bł. Czesława.

Oprac. na podstawie:

<https://wroclaw.dominikanie.pl/klasztor/bl-czeslaw/>

https://pl.wikipedia.org/wiki/Czesław_Odrowoń